

Arts vives, situades i transformadores

Locus amoenus

Potser si Virgili visqués als nostres convulsos dies ens proposaria viure l'art com la tornada a uns paisatges sostenibles. Paisatges on hauria de ser possible construir ponts que connectessin mirades entre poètiques diferents, bussejant en la complexitat. Paisatges on existís la possibilitat d'una mirada crítica i el gaudi d'incorporar visions de l'espai i el temps en què han estat creades.

Text > **KETA CAPDEVILA WERNING** I **TENA BUSQUETS COSTA**, gestores culturals garrotxines i coordinadores del dossier

Ara fa gairebé un any, el maig del 2023, va veure la llum el festival «Això al poble no li agradarà» (endevineu qui va dir aquesta frase a un artista?) a les comarques de Girona, que incorporava el subtítol «Festival d'arts vives i pràctiques contextuals». Un festival amb una governança singular: finançat pel Govern i pels diversos ajuntaments, gestionat per programadores públiques i companyies, nodrit amb propostes locals i internacionals, produït per gestores culturals independents..., i que es va escampar per nou municipis, amb la col·laboració de tres centres de creació, la participació de nou col·lectius artístics de les comarques de Girona i un parell d'internacionals, a més de comptar amb una cinquantena d'agents culturals assistents a les activitats de pensament i un públic entregat que va anar amunt i avall amb autocars.

Fer això que només ocupa un paràgraf d'explicar no és gens fàcil. I uns anys enrere, no gaires, no hauria estat possible.

I això no vol dir que no tinguéssim projectes singulars i situats, fins i tot espais o projectes molt innovadors i que han liderat línies de pensament creatiu molt interessants, però no deixaven de ser exòtics per perifèrics. En els darrers anys, les dinàmiques dels centres de pro-

ducció, creació i exhibició de cultura han fugit de marc i s'han expandit arreu del país, especialment a les comarques de Girona. Un espai atractiu de quart paradigma: els primers nuclis sedentaris es van apropar a les matèries primeres; els segons poblaments ho van fer als centres de producció, amb èxodes massius del món rural a l'àmbit urbà, i els tercers es concentren a les macrociutats, que són els nuclis del comerç i dels diners. Però el nou canvi de paradigma proposa un apropament als llocs de qualitat de vida en el medi: educació i sanitat públiques i de qualitat, oportunitats culturals i de lleure, entorn físic sa i agradable... Us sona?

En aquest dossier us volem presentar gent, espais i projectes d'arts vives (alguns ja hi eren, molts han tornat, i uns altres han vingut de nou) que es construeixen de manera situada a través de formes artístiques contemporànies, amb llenguatges diversos, amb formats i continguts molt variats, però que amb els seus temps de creació i els seus codis qüestionen la realitat per transformar-la. Unes pràctiques artístiques intrínsecament lligades al lloc, però capaces de desbordar-lo, ja que el lloc no només s'entén com un contenidor d'espai o un context d'acció, sinó com el que es constitueix mitjançant la nostra pròpia acció situada i política.

>> Maibaum, de Jordi Galí i Cie. *Arrangement Provisoire*, al parc Nou d'Olot. (Foto: FESTIVAL SISMÒGRAF 18. MARTÍ ALBESA.)

